

5.	P	Milena, devica sveti večer	Otoče	17.30	za srečno nosečnost in porod
6.	T	GOSPODOVO RAZGLAŠENJE	Kamna Gorica	17.30	† Frančiško Kalan, 7. dan
7.	S	Lucijan, mučenec			maše v fari ne bo
8.	Č	Severin, opat	Dobrava	17.30	po namenu
9.	P	Pij IX., papež	Kamna Gorica	17.30 18.00	† Valentina Arha sestaneček za ŽPS in GS
10.	S	Gregor Niški, škof	Dobrava	17.00	†† Boštjana in Jožeta Resmana
11.	N	JEZUSOV KRST	Kamna Gorica	8.00	za farane
12.	P	Tatjana, mučenka	Otoče	17.30	†† Viktorja in Leopoldino Pogačnik
13.	T	Veronika, devica	Kamna Gorica	17.30	† Franca Eržena
14.	S	Oton, redovnik			maše v fari ne bo
15.	Č	Pavel, puščavnik	Dobrava	17.30	po namenu
16.	P	Marcel, papež	Kamna Gorica	17.30	† Marijo Šimnic
17.	S	Anton, puščavnik	Kamna Gorica	17.00	† Jerneja Koselja
18.	N	ANTONOVA NEDELJA	Dobrava Otoče	8.00 10.00	†† Minko in Filipa Šlibar PATROCINIJ NA OTOČAH † Milana Pogačnika (A. Štrukelj)

PRIPOROČAM SE ZA MAŠNE NAMENE.

S koncem leta smo v škofiji zaključili tudi jubilejno sveto leto kot romarji upanja, v Vatikanu pa ga bodo na praznik Gospodovega razglasenja za katoliško Cerkev. Prav gotovo se spominjamo praznovanj, romanj, obiskov svetoletnih cerkev, milosti, odpustkov, pogovorov in zaupne molitve. Za vse te možnosti in dogodke smo hvaležni Bogu. Počutimo se počaščene in obdarjene, da smo doživeli sveto leto z vsemi milostmi. Sedaj to ni le preteklost, saj smo vse to doživljali zato, da bi utrdili našo vero, upanje in ljubezen in se okrepljeni podali v leto in prostor, kjer smo doma... A še naprej se bomo Bogu in svetnikom priporočali, še bomo romali. Že 24. 1. si gremo v Čedad v Italijo ogledat jaslice. Obiskali bomo tudi Humin, kjer je postavljena najstarejša cerkev sv. Antona Padovanskega, in Staro Goro nad Čedadom, staro Marijino romarsko pot. Vsaj do 18. 1. se prijavite v župnišču.

Izdala župnija Kamna Gorica. Odgovarja: Marko Avsenik, žup. upravitelj.

El. naslov: marko.avsenik@rkc.si Telefon: 041 614 964

ŽUPNIJSKI LIST ŽUPNIJE KAMNA GORICA

Letnik 3. Št. 1. (od 4. 1. do 18. 1. 2026)

g. Igor Vojinovič: *APOSTOLSKO PISMO O EDINOSTI*

Papež Leon XIV. je ob pripravi na apostolsko potovanje v Turčijo in ob 1700-letnici nicejskega koncila (l. 325) objavil apostolsko pismo *In unitate fidei* (O edinosti vere in ekumenski vrednosti koncila). Podajamo kratek pregled njegovih 12 točk.

1. »V edinosti vere« - poklicanosti kristjanov k soglasju – papež izhaja iz izročila Cerkev, ki od začetka varuje in posreduje »dar« vere z ljubeznijo in veseljem. Jedro te edinosti je veroizpoved o Jezusu Kristusu, »edinorojenem Božjem Sinu«, ki je »zaradi nas in zaradi našega zveličanja prišel iz nebes«

2. Ob obletnici prvega ekumenskega zborovanja papež vabi vso Cerkev k obnovitvi navdušenja za veroizpoved. Omeni tudi dokument Mednarodne teološke komisije o Niceji, ker pomaga razumeti njen pomen ne le teološko in cerkveno, temveč tudi kulturno in družbeno.

3. Srce vere: Jezus Kristus, Božji Sin – naš up v nemirnih časih. Svetopisemsko pričevanje (Mr 1,1; Rim 1,9; 2 Kor 1,19-20; Jn 1,14) vodi do temeljne resnice: v Jezusu se je Bog približal človeku in postal naš bližnji. Papež poudarja, da nicejsko-carigrajska veroizpoved, ki jo kristjani molijo vsako nedeljo pri maši, v današnjem času strahov, vojn, nasilja, nesreč, krivic, lakote in bede prinaša upanje.

4. Tudi čas Niceje je bil viharen: po preganjanjih notranji spor. Čeprav je edikt rimskega cesarja Konstantina iz leta 313 napovedoval novo obdobje miru, so se kmalu pojavili hudi spori v Cerkvi. Rane preganjanj so bile še sveže, obenem so se odprla tudi vprašanja, ki so segla v samo bistvo vere.

5. Arij in odločilno vprašanje: »Kdo praviš, da sem?« Arij je učil, da Jezus ni resnično Božji Sin, temveč nekakšno vmesno bitje, in celo, da je bil čas, ko Sina »ni bilo«. Spor ni bil postranski, ampak je zahteval odgovor na Jezusovo vprašanje učencem (Mt 16,15). Bog pa Cerkev ne zapušča: papež pokaže na pogumne priče vere in pastirje, zlasti na aleksandrijskega škofa Aleksandra in na škofa Hozija iz Kordobe.

6. Sklic koncila: skrb za edinost Cerkev (in cesarstva). Cesar Konstantin je vesoljni koncil v Niceji sklical prav zaradi nevarnosti cerkvenega razkola. Zbor »318 očetov« je bil po številu škofov neprimerljiv; nekateri so še nosili sledove mučenj. Večina je prišla z Vzhoda, škofov z Zahoda je bilo malo; papež Silvester je poslal škofa Hozija in dva rimska prezbitera.

7. Nicejska vera: zvestoba Svetemu pismu in krstni izpovedi. Očetje so hoteli

ohraniti preprost jezik vere, domač božjemu ljudstvu, kakor se izraža v krstnih obrazcih (Mt 28,19). Veroizpoved se začne z vero v »enega Boga, Očeta Vsemogočnega, Stvarnika /.../ vseh vidnih in nevidnih stvari.« Sporno pa je bilo, kako prav razumeti naslov »Božji Sin« v luči svetopisemskega monoteizma.

8. **Rojen, ne ustvarjen; enega bistva z Očetom.**« Koncil je Arijevo zmoto zavrnil z izpovedjo, da je Sin »iz Očetove substance (ousia)« in »enega bistva (homoousios) z Očetom«. Papež Leon pojasnjuje, da izraza nista svetopisemska, vendar nista bila uvedena zato, da bi vero zamenjali z filozofijo, temveč da bi svetopisemsko vero jasneje izrazili in jo ločili od zablude, ki je bila pod močnim vplivom helenizma. Očetje so želeli potrditi, da resnični Bog ni nedosegljivo oddaljen, ampak se je v Jezusu Kristusu približal človeku.

9. **Svetloba in »resnični Bog«: vera v živega Boga, ki rešuje.** Veroizpoved povzema izraze, kot so »Bog od Boga, Luč od Luči, pravi Bog od pravega Boga«; luč je svetopisemska govorica (1 Jn 1,3; Jn 1,4-5) in kaže, da se Sin kakor svetloba podarja, ne da bi se Oče »zmanjšal« (Heb 1,3; 2 Kor 4,4). »Pravi Bog« je živi Bog razodetja in zgodovine zveličanja (Abraham, Izak, Jakob; goreči grm; izhod; steber ognja; Božje usmiljenje). Kristjani so zato poklicani, da se odvrnejo od mrtvih malikovalstev k živemu in resničnemu Bogu (prim. 1 Tes 1,9; Mt 16,16).

10. **Veroizpoved je soteriološka. »zaradi nas... se je utelesil... umrl... vstal.**« Papež poudarja, da koncil ne gradi filozofske teorije, temveč izpoveduje Boga, ki nas je odrešil po Jezusu Kristusu. Sklicuje se na sv. Atanazija: učlovečeni Bog nas napravi za Očetove otroke in »pobožanstvi« človeka, ker je sam postal človek; to je mogoče le, če je Sin resnično Bog – le Bog premaga smrt in rešuje. Posebej poudari gibanje »descendit«: Kristus se je »izpraznil« (Flp 2,7), »Beseda je meso postala« (Jn 1,14), in je v vsem preizkušen kakor mi, vendar brez greha (Heb 4,15). Iz učlovečenja sledi tudi, da Gospoda srečujemo v najmanjših (Mt 25,40); Bog ni oddaljen, temveč spremlja človeka tudi v najtemnejših krajih sveta..

11. **Kristus je postal »človek«: odrešenje celotnega človeka; resnična pobožanstenost.** Niceja razjasni, da Logos ni prevzel le telesa kot »zunanje obleke«, ampak resnično človeško naravo, tudi dušo z razumom in svobodno voljo; s tem je začrtana pot kasnejšemu jasnemu izreku kalcedonskega koncila (leta 451). Papež povzema izročilo: pobožanstenost ne pomeni človekove samopobožitve, temveč varuje pred skušnjo »biti kakor Bog« (1 Mz 3,5). Kar je Kristus po naravi, postanemo mi po milosti; Bog nas naredi deležne svoje Božje narave (2 Pt 1,4). To je prava humanizacija: človekovo srce ostaja nemirno, dokler se ne spočije v Bogu; »Bog sam človeka nasiti.«

12. **Od Niceje do danes: preizkušnje, zorenje izpovedi in ekumenska naloga.** Po koncilu v Niceji se boji niso končali: arianstvo se je krepilo celo ob podpori cesarjev; **homoousios** je postal jabolko spora. Papež navede zveste priče (sv. Bazilij, sv. Hilarij) in posebej vztrajnost sv. Atanazija; nato »nicejsko mladino« - kapadoške očete in velike zahodne svetnike. Na carigraskem koncilu (381) se veroizpoved dopolni s členom o Svetem Duhu; na kalcedonskem (451) jo prizna kot splošno zavezujočo; postane vez med

Vzhodom in Zahodom in skupna izpoved vseh krščanskih izročil, tudi skupnosti reformacije.

Papež nato zastavlja vprašanje vesti: ali veroizpoved sprejemamo tudi v srcu in življenju? Opozarja, da je današnja brezbriznost do Boga povezana tudi s slabim pričevanjem kristjanov: namesto usmiljenega Boga je bil včasih predstavljen kot maščevalen bog; zato nas veroizpoved kliče k spreobrnjenju, odpovedi malikom, pravični rabi dobrin, odgovorni skrbi za stvarstvo. V osrčju ostaja izpoved, da je Jezus **Kyrios** (Gospod). Pot za njim je pot križa, ki vodi v življenje (Mt 7,13-14; Jn 14,6). Ljubezen do Boga je neločljiva od ljubezni do bližnjega (1 Jn 4,20), še posebej do najmanjših; v svetu nesreč in vojn je pričevanje verodostojno, ko drugi po nas izkusijo Božje usmiljenje.

Na koncu papež poudari ekumensko vrednost Niceje: drugi vatikanski koncil in okrožnica **Ut unum sint** (1995) sta edinost postavila med ključne cilje; ekumenski dialog, utemeljen na enem krstu in nicejsko-carigraski veroizpovedi, je prinesel sadove, čeprav polna vidna edinost še ni dosežena. Kar nas druži, je večje od tega, kar nas ločuje; edinost v legitimni raznolikosti ima trinitarični značaj. Pot naprej je »ekumenizem prihodnosti«: dialog, izmenjava darov, duhovni ekumenizem molitve in slavljenja ob pokori in spreobrnjenju vseh.

Apostolsko pismo se sklene z molitvijo:

Sveti Božji Duh, ti vodiš vernike po poti zgodovine. Zahvaljujemo se ti, ker navdihuješ simbole vere in ker v naših srcih prebujáš veselje, da izpovedujemo svoje zveličanje v Jezusu Kristusu, Božjem Sinu, enega bistva z Očetom. Brez njega ne moremo ničesar. Večni Duh, pomlajuj vero Cerkve iz roda v rod. Pomagaj nam, da jo poglobljamo in se vedno vračamo k bistvenemu, da bi jo oznanjali. Da naše pričevanje v svetu ne bo jalovo, pridi, Sveti Duh, z ognjem svoje milosti: oživi našo vero, podžgi v nas upanje, razžari v nas ljubezen. Pridi, božanski Tolažnik, vir skladnosti, združi srca in misli verujočih. Pridi in daj nam okusiti lepoto občestva. Pridi, Ljubezen Očeta in Sina, zberi nas v eno Kristusovo čredo. Pokaži nam poti, po katerih naj hodimo, da bomo s tvojo modrostjo spet postali to, kar smo v Kristusu: eno, da bo svet veroval. Amen.

MESEC JANUAR VEDNO POTEKA V ZNAMENJU EKUMENSKE OSMINE.

Molitve in razmišljanja za to osmino tokrat pripravlja **Armenija**. V tej državi je že ok. l. 301 krščanstvo postalo državna vera, zato nosi Armenija čast prve krščanske države na svetu.

Slovenski škofje se bodo od 12. do 17. januarja srečali s papežem Leonom XIV. na obisku **Ad limina apostolorum**. Molimo za uspeh tega srečanja.

Januar je **TUDI MESEC VERSKEGA TISKA**. Vabim vas, da obnovite naročnino na verski tisk: Družino, Ognjišče, Misijonska obzorja, Cerkev danes...

25. januarja bomo obhajali **NEDELJO BOŽJE BESEDE – nedeljo Svetega pisma**. Pridružili se bomo svetopisemskemu maratonu.

22. februarja, na 1. postno nedeljo bodo predvidoma izpeljane **VOLITVE v ŽPS** in ponekod tudi v **ŽGS**. Že sedaj razmišljajmo, koga bomo predlagali za to odgovorno nalogo.

24. januarja vas vabim na ROMANJE v Humin, v Čedad in na Staro goro nad Čedadom. Priporočimo se Devici Mariji in Antonu Padovanskemu na začetku novega leta.